

ΤΡΥΦΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΝΙΚΤΟΡ Δ' ΑΥΡΙΑΣ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

ΝΑ ψυχρό και πένθιμο απόγευμα του Δεκεμβρίου έμαθα τὸ θάνατο τῆς καλῆς μου γιαγιάς κ' ἀμέσως ἔσπευα στὸν πύργο τοῦ Φαλιῆ, ὅπου αὐτὴ ἔμενε καὶ ὅπου εἶχαν συγκεντρωθῆ ἤδη ὅλα τὰ παιδιά τῆς, τὰ ἑγγόνια τῆς καὶ τὰ δισέγγονά τῆς. Τὴν ὠδηγήσαμε ὡς τὸν οἰκογενειακὸ μᾶς τόφο στὸ γειτονικὸ χωριὸ κ' ἔπειτα ἀπὸ τὴν πένθιμη αὐτὴ τελετὴ ξαναγυρίσαμε στὸν πύργο. Ἐκεῖ, ἀρχίσαμε νὰ τριγυρίζουμε μῆσα στὶς παλιές του καμάρες, τοῦ ἦταν γεμάτες γιὰ μᾶς ἀπὸ μακρινές αναμνήσεις.

Ἐγὼ ἀνέβηκα τὴ μεγάλη σκάλα μὲ τὰ φθαμένα σκαλοπάτια καὶ μῆξα μῆσα στὴν κάμαρη, ἀπ' ὅπου εἶχαν πάρει πρὸ ὀλίγου τὴ φτωχὴ μου γιαγιά. Ἡ κάμαρη αὐτὴ ἔκλεινε γιὰ μένα τίς πρὸ μακρινές αναμνήσεις τῆς παιδικῆς μου ηλικίας. Στὴν κάμαρη αὐτὴ, ὅταν ἦμιον μικρὸ παιδάκι ἄνομο, ἀνέβαινα κάθε πρωὶ, μόλις ἡ μῆτέρα μου μ' ἔντυπε, γιὰ νὰ πῶ τὴν καλημέρα στὴ γιαγιά. Αὐτὴ ἦταν κίχλας ἔξπνια καὶ μόλις ἔμπαινα μῆσα, σηκώνονταν ἀπὸ τὴ μεγάλη πολυθρόνα, ὅπου ἐργαζόταν ἡ διάβαζε μερὸς στὸ παράθυρο, μ' ἕνα μαγκάλια κοντὰ στὰ πόδια τῆς.

Πήγαινα πρὸς τὸ ντουλάπι, ἕνα μεγάλο ντουλάπι, ποῦ μοῦ φανόταν ἀπέραντο, κ' ἔβγαζε ἀπὸ μῆσα γιὰ νὰ μοῦ προσφέρει κανένα ὄρασι γλιτώμα ἢ κανένα φρούτο.

Ἄ! αὐτὸ τὸ ντουλάπι, πόσο μὲ σκανδάλιζε ἄλλοτε!... Μὲ πόσο σεβασμὸ τὸ ἀντίκριζα!... Τὸ φανταζόμουν γεμάτο μὲ ὅλα τὰ ὄρασια πράγματα ποῦ μοιρεὶ κανεὶς νὰ φανταστῆ ὅταν εἶνε πέντε χρόνων. Καὶ δὲν εἶχα ἄδικο... Ὅλα τὰ δῶρα, ποῦ μοῦ ἔκανε ἡ γιαγιά τίς γιορτές καὶ τὴν πρωτοχρονιά, ἀπὸ κεῖ μῆσα τὰ ἔδωγαζε...

Μηχανικά, καθὼς τὸ κῦτταζα τώρα, τὸ ἀνοῖξα.

Στίδες δολοκίχρες ἀπὸ πάλαικα ἀσπροφύρουχα, ποῦ μύριζαν λεβάντα, τὸ γέμισαν. Μοῦ νάχα στὸ ἀπάνω τοῦ ὄρασι ἦταν ἕνα σασκονλάκι μὲ γλιτά, ποῦ ἡ γιαγιά φάνετα νὰ προόριζε γιὰ τοὺς τελευταίους τῆς ἀπογόνους καί, πῶς ἀπ' αὐτὰ, ἕνα θεματικά μὲ κτερινόσιμενα γοράματα, δεμένο μὲ μιὰ τριανταφυλένια κορδέλλα.

Τὸ πῆρα στὰ χέρια μου, ἀναρωτιῶντας τὸν ἑαυτὸ μου ἂν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ τ' ἀνοίξω... Μπᾶ!... θὰ τὸ ἀνοίγω!... Ἦταν κ' αὐτὸ ἕνας τρόπος ν' ἀγαπίσω καλύτερα τὴν πεθαμένη, γιατί δὲν μπορούσε παρὰ ὅλα τὰ μυστικά της νὰ εἶναι καλὰ σὰν κ' αὐτὴν... Ἐἴς ἄλλου, πῶν ἀκόμα λῶση τὴν κορδέλλα, διάβασα χωρὶς νὰ τὸ θελο ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς σχισμένους φακέλους μερικὲς λέξεις—ἑρωτικές, εἰν' ἀλήθεια, μὰ τόσο γλυκὲς καὶ τόσο ἄγνες, ὅστε δὲν ἔδιστασα πειὰ νὰ διαβάσω τὴν καλὰ αὐτὴ ἀλληλογραφία... Ὅσο προχωροῦσα στὴν ἀνάγνωσί τῆς, καταλάβαινα ὅτι καλὰ ἔκανα ποῦ τὴν ἀνοίξα.

Ἔτσι μπόρεσα νὰ βγάλω ἀπὸ τίς παλιές αὐτές ἐπιστολές καὶ νὰ συνδέσω τὴν ἀκόλουθη ἐρωτικὴ ἱστορία, ποῦ εἶνε ἄγνη καὶ ἀπλή, σὰν τὴν ἀλήθεια...

Ἦταν ἕνα ὄρασι βράδυ τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1812, ἐν' ἀπὸ τὰ βράδια ἐκείνα, τὰ γιορτευτικά καὶ μελαγχολικά, ποῦ ἡ καρδιὲς αἰσθάνονταν τὴν ἀνάγκη ν' ἀνοίξουν, καθὼς τὰ λουλούδια σκοραζέουν γύρω τους τὰ πρὸ μεθυστικά ἄρωματα...

Ἦ ἀστερία πρὸβάλαν ἀμφίβολα ἀκόμα στὸν οὐρανὸ καὶ ἡ τελευταίες ἀνταίγαιες τοῦ δεικνύον χωματίζαν τριανταφυλένιους τοὺς μωτεροὺς πυργόσκους τοῦ Φαλιῆ. Ἀπὸ τ' ἀνοικτὰ παράθυρα τοῦ σαλονιοῦ, ἕνα πᾶνο σκοραζεῖε στὸ πάγκο τίς τρύλλες ἐνὸς μουνουέτου, μὲ τίς ὀπίσφις συναγωνιζόντουσαν μὲ τίς τρελλές τους φωνές οἱ γορῖλλοι.

Κάτω ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ δεντροστοιχία τῶν φυλῶν, ποῦ μοσκοβολοῦσε ἀπὸ τὴ μᾶ ὡς τὴν ἄλλη τῆς ἄσπρ, σ' ἕνα πέτρινο πάγκο, δυὸ σκιές, μὰ νέα κ' ἕνας νέος καθόντουσαν πλάι-πλάι...

—Ναί, Κλαίρις, φεύγω... ἔλεγε ὁ νέος... Μὰ τί σημασία ἔχει αὐτὸ;... Τί σημασία ἔχει ἀκόμα κ' ἂν δὲν ξαναγυρίσω ἀπὸ τὸν καινούργιο πόλεμο, ποῦ ζηρῶνται σήμερα;... Εἶμαι μόνος στὸν κόσμο καὶ κανεὶς δὲν θὰ κλάψη γιὰ μένα, ἂν σκοτωθῶ...

— Μὴν ξεχνᾶς, ὅτι ἔχεις φίλους, Ὅρατιε...
 — Δὲν ἔχω κανένα...
 — Κ' ἐγὼ τότε τί εἶμαι; ψιθύρισε δειλά-δειλά ἡ νέα.
 Τότε ὁ νέος τῆς ἀπάντησε ἀναστενάζοντας:
 — Ἀλλοίμονο, ἐσὶς δὲν μ' ἀγαπάτε!...
 Μιὰ μαζουὰ σιωπῆ ἐπακολούθησε. Ἡ νύχτα ἔφευγε σιγά-σιγά...
 Ἐξάφνα ὁ Ὅρατιος ἄκουσε ἕνα λυγρὸ νὰ πνίγεται στὸ στήθος τῆς Κλαίρις, ἐνὸς συγχρόνως ἕνα θεομὸ τῆς δάκρυ κίχλησε ὡς τὸ χέρι του.
 — Κλαίτε; τὴ ρώτησε ξαφνιασμένος.
 — Ἄχ! κακὴ καρδιά! τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη, γιατί μὲ κάνεις νὰ ὑποφέρω;...
 — Κλαίρις, μ' ἀγαπάτε λοιπὸν;

Ἐκείνη ἦταν ἔτοιμη νὰ λιποθύμησῃ καὶ μόλις πρόφτασε νὰ τὴν συγκρατήσῃ ὁ νέος, περιβάλλοντάς τὴν μὲ τὰ χέρια του. Τὴν κρατοῖσε σφιχτὰ ἀπάνω στὸ στήθος του, νοιώθοντας γιὰ πρώτη φορὰ νὰ χτυπᾷ ἡ καρδιά τῆς, ἀναπνέοντας τὸ ἄρωμα τῆς καὶ μὴ μωροῦντάς τὴν ἐν τῇ ἀφήσῃ.

Μ' ἕνα ἀξιολάτρευτο κίνημα ἐγκαταλείψωσ, ἡ Κλαίρις εἶχε ἀποθέσει τὸ κεφάλι τῆς ἀπάνω στὸν ὄμο τοῦ Ὅρατιου, τὰ στέμματα τοὺς βρισκόντουσαν πρὸς κοντὰ καὶ ἔξαφνα ἐνόθησαν σ' ἕνα φιλογερό καὶ ὀρθάνο φίλημα...
 Ἦταν τὸ πρῶτο τους...

Ὁ Ὅρατιος ἔφυγε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ γιὰ τὸν πόλεμο.

Ἡ Κλαίρις τὸν περιμενε χρόνια δολοκίχρη νὰ γυρίσῃ...

Τὰ συντριμματα τῆς Μεγάλῃς Στρατιάς γύρισαν χωρὶς αὐτόν, μὲ ἐκείνη τὸν ἑπομένον ἀκόμα...

Ἐλιπε πάντοτε... Τῆς φανόταν ἀδύνατο νὰ εἶχε μείνει ὁ ἀγαπημένος τῆς ἐκεῖ κάτω στὴ Ρωσία, ἀφοῦ αὐτὴ εἶχε ἀρραβωνιαστεῖ μοῦζ του ἕνα βράδυ, κ' ἀπ' αὐτὴ τῆς φίλιρες...
 Μὰ τὰ χρόνια περνοῦσαν...

Ὁ πόλεμος εἶχε τελειώσει πειὰ...
 Ὅλοι ὅσοι εἶχαν γλιτώσει ἀπὸ τὴν ἐκατόμη τῆς Ρωσίας, εἶχαν ξαναγορίσει... Ἐτοί ἢ Κλαίρις ἀναγκάστηκε μιὰ μέρα νὰ πιστέψῃ πὸς καὶ ὁ ἀγαπημένος τῆς, ὅπως καὶ τόσο. Ἄλλοι, εἶχε ταφεῖ κ' ἀπ' αὐτὰ τὰ χρόνια, κατὰ τὴν τροφερὴ ἐκείνη ὁπισθοχώρησι.

Οἱ γονεῖς τῆς τὴν ἐπέεξαν διαρκῶς νὰ διαλέξῃ ἕνα σύζυγο μεταξὺ ὄλων ἐκείνων, ποῦ εἶχαν ζητήσει τὸ χέρι τῆς. Μὰ ἐκείνη, ὅσο μπορούσε, ἀνέβαλε τὸ πράγμα. Στὸ τέλος ὅμως ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύψῃ, νικημένη ἀπ' τὴν ἐπιμονὴ τῶν γονεῶν.

Ὁ γονεῖς τῆς τὴν ἐπέεξαν διαρκῶς νὰ διαλέξῃ ἕνα σύζυγο μεταξὺ ὄλων ἐκείνων, ποῦ εἶχαν ζητήσει τὸ χέρι τῆς. Μὰ ἐκείνη, ὅσο μπορούσε, ἀνέβαλε τὸ πράγμα. Στὸ τέλος ὅμως ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύψῃ, νικημένη ἀπ' τὴν ἐπιμονὴ τῶν γονεῶν.

Ὁ γονεῖς τῆς τὴν ἐπέεξαν διαρκῶς νὰ διαλέξῃ ἕνα σύζυγο μεταξὺ ὄλων ἐκείνων, ποῦ εἶχαν ζητήσει τὸ χέρι τῆς. Μὰ ἐκείνη, ὅσο μπορούσε, ἀνέβαλε τὸ πράγμα. Στὸ τέλος ὅμως ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύψῃ, νικημένη ἀπ' τὴν ἐπιμονὴ τῶν γονεῶν.

Ὁ γονεῖς τῆς τὴν ἐπέεξαν διαρκῶς νὰ διαλέξῃ ἕνα σύζυγο μεταξὺ ὄλων ἐκείνων, ποῦ εἶχαν ζητήσει τὸ χέρι τῆς. Μὰ ἐκείνη, ὅσο μπορούσε, ἀνέβαλε τὸ πράγμα. Στὸ τέλος ὅμως ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύψῃ, νικημένη ἀπ' τὴν ἐπιμονὴ τῶν γονεῶν.

Δυὸ παιδιά εἶχαν κίχλας γεννηθῆ ἀπ' αὐτὸ τὸ γάμο καὶ δέκα χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τὸ βράδι τοῦ φιλήματος μὲ τὸν Ὅρατιο στὴ δεντροστοιχία τῶν φυλῶν, ὅταν ἔξαφνα, μιὰ μέρα, καθὼς ἡ Κλαίρις καθόταν μόνη, κεντώντας, στὸ προαύλι τοῦ πύργου, ἐν' ἀμείβῃ σταμάτησε μπρὸς στὸ κινκλίδωμα τοῦ πάγκου. Ἐνας ἄντρας κατέβηκε ἀπ' αὐτὸ, ὁ ὁποῖος, βλέποντας τὴν Κλαίρις, ἔτρεξε μ' ἐνθουσιασμὸ πρὸς αὐτήν.

Ἀμέσως ἐκείνη τὸν ἀναγνώρισε καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τρελλαθῆ. Ἦταν ἐκείνος, ὁ Ὅρατιος, ὁ ὁποῖος τώρα προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος τῆς μὲ ἀνοιγμένη τὴν ἀγκαλιά του.

Βλέποντας ὅμως τὸν εἰρησυχία τῆς καὶ τὴν ψυχρότητά τῆς, στάθηκε ξαφνιασμένος καὶ τὴν ἐρώτησε τί συμβαίνει.

Τότε ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε:
 — Εἶνε πολὺ ἀργά... Παντρέψτεμα πειὰ...

Ὁ Ὅρατιος ἔβγαλε μιὰ κρηγιὴ δόνησ κ' ἔγινε κατάχλωμος. Μόλις συνῆλθε κάτω τῆς ἐξήγησε τίς ἀφορμὲς τῆς μακρυῶς ἀπουσίας του. Οἱ Ρῶσοι τὸν εἶχαν ἀιματωσίσει καὶ τὸν εἶχαν στείλει στὰ κάτεργα τῆς Σιθηνίας, πράγμα ποῦ ἔκανε ἄλλους ὄλους ὅσους τὸν ἐγγνώριζαν νὰ ὑποθέσουν πὸς εἶχε πεθάνει...

Ἐκείνος ὅμως μπόρεσε ν' ἀνῆξῃ στὰ μαρτύρια τῆς ἐξορίας του μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι ἡ Κλαίρις θὰ τὸν περιμενε γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸ εἰδιλλίον τους, ποῦ, μόλις ἄρχισε, εἶχε διακοπῆ, γιὰ νὰ τοῦ ἀ-

— Κλαίρις, μ' ἀγαπάτε λοιπὸν ; ...

φιρώσει ολόκληρη τη ζωή, όπως αυτός θα της αφιέρωνε τη δική του...

Καθώς της τα διηγείτο όλο αυτό, δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του και της επανελάμβανε δόξα να:

—Μου είπες ψέματα, Κλαρίε, μου είπες ψέματα όταν μου άριστρες κάτω από τις φιλίες πως με αγαπάς...

—Όχι, του απάντησε κείνη, σας αγαπούσα και σας αγαπώ πάντοτε... Γι' αυτό το λόγο μάλιστα πρέπει να ξεχωρισθείτε να είστε νεκρός για μένα, όπως ερίστανε επί τόνον καρδ... Φύγετε, σας ξεπετώ! Φοβάμαι τόν ένωτό μου!.. Αφήστε με να μπειροί τιμιά γυναικά!...

Τότε κείνος ξαναβήκε στο άμάξι του, πού άπομακρόνθηκε με κάλαμο, σηκώνοντας πίσω του σύννεφα σάνης...

Έδω σταματούσε το μηδιστόμα της γριάς μου, όπως το ξεστοφούσαν ή παλιές κερτασιμένες έπιστολές, ή δεμένες με μια τραυφαλίένα κορδέλλα...

Μά τι συνέχια του τη θυμήθηκα μόνος μου. Θυμήθηκα πως έβλεπα άλλοτε στον πάγκο έναν φηλό ήλιαιωμένο κείνο, τόν όποιον οι δικοί μου άνομαζαν 'Ελπίτη, για τί μανία που είχε να μείνη προσκεκολλημένος στις παλιές παραδόσεις... 'Ο 'ελπίτης' αυτός ήταν ο 'Οράτιος.

"Όταν ή γριά μου έμεινε χήρα και τόσο αήτη, όσο και ο 'Οράτιος είχαν περάσει πειά τα πενήντα, όταν δέν είχαν πειά να φοβηθούν τίποτε, ούτε την κωζολιουσία του κόσμου, ούτε τις παραφορές της νεότητος, ο άγαπημένος της και παλιός έρωστής είχε ξαναγορίσει και κατοικήσει κοντά στον πάγκο, για να τελειώσει τουλάχιστον κοντά της τη ζωή του, πού, άλλωμονο! είχε θελήσει άλλοτε να της την αφιέρώσει ολόκληρη.

Κατάλαβα τότε τί σημασία είχαν τα φίλια και μελαγχολικά χαμόγελα που άσηθύνε πάντοτε πρδς αυτόν, και έξηγήσα γιατί έμειναν μαζί όφες ολόκληρες. Είχαν χάσει τόσον καρδ, πού έπρεπε να τόν ξανακερδίσουν οι φίλοι!...

'Ο 'Οράτιος ήταν πολύ καλός, άν και λίγο μελαγχολικός πάντα, μάς έπαυε στα γονατά του και μάς διηγόταν τις διάφορες μάγες, στις όποιες είχε λάθει μέρος...

Μάς φιλούσε και μάς κούταζε με ματια όγρα, έμάς τα έγγονα της γιαγιάς, πού, άλλωμονο!... θα ήθελε πολύ ο δυστυχής να είμαστε και δικά του έγγονα...

VICTOR D'AURIAC

Μ ΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΙ ΑΧΩΡΙΣΤΟΙ

Μιά φορά δύο τυγλοί ζητιάνειαν μαζί, έζοντας έναν έξυπνο σκύλο για όδηγό τους. Ένα βράδυ όμως, εκεί πού μετρούσαν οσα είχαν μαζέψει από τους σπλαγκνικούς διαβάτες την ήμερα, ξέφυγε απ' τα χείρα τους κάποιο νόμισμα κ' έπεσε μέσα στο ριάνει πού περνούσε μπροστά τους.

—Έσύ φταις πού το χάσαμε, ειπε ο ένας απ' αυτούς.
—Θέλεις να φορώσης σ' άλλον το λάθος το δικό σου; απάντησε ο δεύτερος.

Γιά να μην τα πολυλογούμε, ή φιλονεικία έφτασε σε τέτοιο σημείο, πού στο τέλος, έπειτα από κάμποσες βρισιές, άποφάσαν να χωριστούν και να τραδήξη ο καθένας στη δουλειά του.

Μόλις έκαμαν όμως μερικά βήματα, ο ένας σκόνταψε στον κορμό ενός δένδρου κ' ο άλλος σ' ένα λιθάρι. Τότε άρχισαν και οι δύο να φωνάζουν το σκύλλο για να πάη να τους δείξη το δρόμο.

Το πιστό ζώο, πού είχε λάθει κ' από τους δύο τις ίδιες περιπολήσεις, μίγη ξέροντας πούν ν' ακολουθήση, έμεινε στη θέα του κ' άρχισε να γαυγίζει με παράπονο.

Τότε οι δύο τυγλοί, βαδίζοντας στα κοινοκοφά, κατώρθωσαν να πλησιάσουν ο ένας τόν άλλο κ' άφου άγκαλιάστηκαν, φώναζαν κοντά τους το σκύλλο κ' από την ήμερα αυτή έμειναν άχώριστοι.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ο Κωλέττης προσβευθή στο Παρίσι. Τ'α περιφημα ταιμπεύσια του. 'Ο άντικυβερνητικός Τύπος ξεσαπώναι. Τ'α χάλια του Ρωμαίου. 'Ο Βαρδουωιάτης κατηγορούμενος επί ξεβυρίσει. 'Η σημασία της λέξεως «Γκιάδισ» στο "Αργος. Μιά ξεβυρηνική δίκη. 'Ο Κοραής για τους δευλόους και τους τυράννους. 'Ο Θεόκριτος για τα θηρία κλπ.

'Ο Ιωάννης Κωλέττης, όταν ήταν προσβευτής της Ελλάδος στο Παρίσι, έδνε συχνά ξεροχικά γέμματα στους Γάλλους, στα όποια παρήθετε πάντοτε άρσάνη της σούβλας, για το όποιο ξετρελλανόντουσαν οι αλλικοί του Λουδοβίκου Φιλίππου. Τόσο μάλιστα τους άρεσαν τα Έλληνικά φαρητά, πού προτιμούσαν τα ξεροχικά τραπέζια του Κωλέττη από τα γεύματα τόν άνακτόρων.

'Η αντιπολιτευόμενες όμοες την Κωβέρνηση 'Αθηναίκες έφημερίδες κατέκριναν τόν Κωλέττη, γιατί με τα γεύματα αυτά... έπεβάδυνε τόν προϋπολογισμό του κράτους!

Μιά μέρα ο Κωλέττης, διαβάζοντας αυτές τις κατακρίσεις σε μία έφημερίδα, ειπε στο γραμματεία της προσβείας:

—Τι διάβολο, σε τέτοιο χάλι κατήντησε λοιπόν το Ρωμαίικο, ώστε να έπιβαρόνουν το δημόσιο ταμείο τα λίγα λεφτά πού δίνουμε για δυό-τρία άρνά και κάμποσα ξελιά, πού μάς χρειάζονται για να τα ψήσουμε!...

Μιά φορά ο μακαρίτης διεηγόρος και δημοσιογράφος Βαρδουωιάτης, όστις κατήγετο, ως γνωστόν, από το "Αργος, κατηγέθη από ένα Ναυαίλια. Έπειδή τόν άπεκάλισε εγκαιδοφία σε στιγμή διαφανίας.

'Ο Βαρδουωιάτης, άπολυόμενος στο δικαστήριο, προσπαθούσε ν' άποδείξει ότι τόν χωμακτηρισμό αυτό τον ειπε στο Ναυαίλια μέσα στο σιδηροδρομικό βαγόνι και μάλιστα όταν ή άμειξοστοιχία είχαν εισέλθει στην περιοχή του "Αργους, έπέμεινε δέ πολύ σ' αυτό.

—Και τί σχέση έχει πού το ειπες; τού απάντησε ο Πρόεδρος. Φτάνει ότι το ειπες. 'Η έβρισε ειπε έβρισε, όπου κ' άν την πη κενάνας.

—Έπιμένο, απάντησε ο Βαρδουωιάτης, γιατί στα μέρη μας ή λέξις εγκαιδοφία δέν θεωρείται βρισιά.

Κατόπιν αυτού ή δίκη ανέβληθη και στην προσεχή δικάσιμο εκλήθησαν και μάρτυρες "Αργείοι, για να πούν σχετικάς τη γνώμη τους, άν δηλαδή ή λέξις εγκαιδοφια εινε βρισιά στο "Αργος ή όχι.

Οι "Αργίτες μάρτυρες κατέθεσαν τα έξης:

—Έχουμε, κύριε Πρόεδρε, τη συνήθεια στο "Αργος να χονδρομάλαμε. Άμα πής στον τόπο μας έναν άνθρωπο εγκαιδοφία, εινε σαν να τού κάνης κοιλμμένο!...

Κατόπιν πολλών και σοβαρών μαρτύρων, πού πέρασαν και έπεκύρωσαν τα άνωτέφω, το δικαστήριο έπέισθη ότι πράγματι στο "Αργος ή λέξις εγκαιδοφια, λεγομένη πάνω σε μία ζωνηή συτήτητα, δέν ένχει προθεσιν ξεβυρίσειος. Το δικαστήριο άθώωσε κατόπιν αυτού τόν Βαρδουωιάτη.

'Ο σοφός 'Αδαμάντιος Κοραής, έρωτηθείς κάποτε ποιός άνθρωπος θεωρεί ως πιο ποταπούς, ειπε:

—Τους δούλους και τους τυράννους. Γιατί οι μόν δούλοι μεταβάλλονται από λογικά ζώα εις άλογα, οι δέ τύραννοι σε άγρια θηρία!...

'Ο άρχαίος ποιητής Θεόκριτος, έρωτηθείς επίσης ποιά από τα θηρία εινε τα άγριώτερα, απάντησε:

—Στά βρη ή άρκουδες, στα δάση ή τίγρεις και στάς πόλεις οι σεκοφάνται!

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Γιά τίς γυναίκες άξιος της αγάτης των εινε μόνον εκείνος πού ξέρει να τις κολακείη.

—Το μεγαλειότερο θαύμα τού έρωτος εινε ότι θεραπειεί τις γυναίκες από τη φιλαρσεικία.

—'Ο έρως μπορεί να σόβη μόνος του, αλλά εινε άδύνατον να κατατινηγί.

—'Αν ο άνθρωπος δέν είχε έλατομάτα, δέν θα παρατηρούσε με ειχαρίστησι τα σφάλματα τόν άλλων.